

šíření na movitosti. Ježto tudíž nelze uznati, že žalobkyni přísluší k pojistné sumě taková práva, jež by činila exekuci nepřípustnou, postrádá její žaloba, opírající se o § 37 ex. ř., právního podkladu. **O d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žaloba jest, jak patrně z jejího obsahu a zejména i ze žalobního návrhu, by exekuce tam blíže označené byly prohlášeny za nepřípustné, odporem podle § 37 ex. ř. Jest pravda, že požárem byl zničen majetek žalobkyně (sb. n. s. 7704 a také 853), ale tím se ještě nestala žalobkyně vlastníci požární sumy z pojištění, jež neujednala s pojišťovnou ona, nýbrž kupitelka shořelého zboží, firma U., poněvadž platné právo takového nabývacího důvodu nezná. Zejména nelze tu obdobně použití příslušných předpisů, týkajících se pojistných částek, jež dlužníkovi náležejí ze smlouvy o tom, by budova nebo příslušenství nemovitosti byly pojištěny, jak správně doličil již prvý soud. Nedojednala-li pojišťovací smlouvu žalobkyně, nemá nárok na pojistnou sumu vůbec, tím méně jí přísluší k ní právo, nedopouštějící výkonu exekuce. Jak by se věc měla, kdyby zboží nebylo shořelo, netřeba zkoumati, ano o tento případ nejde, a žalovaná strana se ostatně nedomáhá uspokojení z tohoto zboží náležitějšího žalobkyni, nýbrž z pojistné sumy, tvořící část jmění osoby pojištěné, dlužnice firmy U.

Čís. 11699.

Povolí-li se výmaz zaznamenané pohledávky, vymažou se zároveň zápisy mezitím na ni povolené.

(Rozh. ze dne 25. května 1932, R II 196/32.)

K n i h o v n í s o u d povolil výmaz zaznamenaného zástavního práva i s nadzástavními právy vázajícími na zaznamenaném zástavním právu. **R e k u r s n í s o u d** změnil napadené usnesení v ten rozum, že povolil výmaz zaznamenaného zástavního práva s tím, že právní účinek tohoto výmazu nastane pro nadzástavní práva, na něm vázající, teprve jejich výmazem. **D ů v o d y:** Třebaže věřitelka Marie P-ová před soudem do protokolu prohlásila, že s výmazem svého zaznamenaného práva zástavního souhlasí, nemohl přece první soud vzhledem k tomu, že v pozemkové knize jsou zapsána nadzástavní práva na zaznamenané pohledávce Marie P-ové, povolit výmaz těchto práv z úřadu bezvýhradně, nýbrž bylo výmaz tento povolit jen s výhradou § 51 knihovního zákona, jelikož proti této výhradě není zákonné překážky.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursnímu soudu nelze dáti za pravdu, pokud povolil výmaz s výhradou, že právní účinek výmazu nastane pro nadzástavní práva vázající na zaznamenaném zástavním právu knihovní věřitelky teprve je-

jich výmazem. Rekursní soud se neprávem dovolává k odůvodnění svého názoru ustanovení § 51 knihovního zákona. Ustanovení tohoto zákona neplatí pro případ, jde-li o výmaz zaznamenaného práva zástavního z toho důvodu, že nebyl spraven záznam (§ 45 kn. zák.), neboť předpis § 45 kn. zák. nemá výhrady stanovené v § 51 kn. zák. Tím se dospívá k zásadě, vyslovené již bývalým vídeňským nejvyšším soudem v judikátu čís. 87, že se, povolí-li se výmaz zaznamenané pohledávky, vymažou zároveň zápisy mezi tím na ní povolené právě tak, jako vymaže-li se záznam práva vlastnického (§ 49 knih. zákona), a spraví-li se záznam výmazu (§ 50 knih. zák.).

Čís. 11700.

Složení na soudě (§ 1425 obč. zák.) má účinek placení, byla-li doplněna složená částka na peníz přiznaný věřiteli rozsudkem. Lhostejno, že se věřitel nechtěl spokojiti se složenou částkou a že dlužník nabízel před složením k soudu věřiteli menší peníz než přiznaný rozsudkem.

(Rozh. ze dne 25. května 1932, Rv II 136/31.)

Žalobě o zaplacení 7344 Kč a 3427 Kč vyhověl procesní soud první stolice potud, že přisoudil žalobci 2333 Kč. V otázce, o níž tu jde, uvedl v důvodech: Ačkoliv žalovaná strana za sporu složila k soudu uznané částky 1733 Kč a 600 Kč a složení to podle § 1425 obč. zák. má účinek placení, bylo přece uložiti žalované straně rozsudkem, aby úhrnnou částku 2333 Kč žalující straně zaplatila, ježto přes účinek složení peněz k soudu ve smyslu § 1425 obč. zák. jest k vybrání složených částek potřebí svolení skladatele a toto svolení bylo žalující straně výrokem rozsudkovým zajistiti, neboť žalující strana žalobní žádost o složení částky 1733 Kč a 600 Kč neomezila. Odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Prvý soud nevyložil správně ustanovení § 1425 obč. zák. Složení k soudu, stalo-li se úplně a v pravý čas, nahrazuje podle § 1425 obč. zák. placení, osvobozuje dlužníka od jakékoliv povinnosti, a to s účinkem od doby, kdy se složení platně stalo. Složení k soudu, děje-li se dlužníkem proto, že věřitel nechce plnění přijmouti, a dlužník přece jen chce býti povinnosti zproštěn, jest tradiční ofertou, kterou jest oferent vázán, ač-li byl oblát o něm uvědomen. Oferent nemůže jednostranně svou nabídku vzít zpět a složený peníz od soudu vyzvednouti. Peníze složené mohl by mu soud vydati jen ve třech případech, když si totiž při složení výslovně vymínil nebo když druhá strana s vydáním souhlasí a posléze je-li vydání takové rozsudkem nařízeno. Žádného z těchto případů však tu není, naopak tímto rozsudkem jest výslovně uznáno, že se složení k soudu stalo náležitě, že totiž složila žalovaná strana právě tolik, kolik její dluh činí, a že tak neučinila v nevčas. Tímto rozsudkem jest složení toto uznáno za řádné placení, a jest od 26. května 1930, kdy složil poslední částku 600 Kč, žalovaný úplně od své povinnosti osvobozen. Není tedy přípustné, by byl v rozsudku odsouzen k zaplacení 2333 Kč, an právě tuto částku dne 26. května 1930, tedy před vydáním rozsudku první stolice, řádně k soudu složil a tím své platební povinnosti plně dostal a dluhu svého se zbavil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.